

”Tule löytämään!”

Kirsi Vimparin lähettikirje 5/2021 – 7.10.2021

Kesälomani päättyi kuukausi sitten, ja onkin jo aika palata hieman niin kesän tunnelmiin kuin siihen, mitä tämän kuukauden aikana on jo tapahtunut. Monta mukavaa asiaa oli vastassa heti lomalta palattua, yhtenä parhimmista se, kun aloitimme uuden pyhäkoulun Kambjan seurakunnassa. Kambjassa ei ole ollut pyhäkoulua yli kymmeneen vuoteen, näin siellä muistelivat, ja nyt meillä on mahdollisuus pitää pyhäkoulua kahdesti kuussa jumalanpalveluksen aikana. Hanna-Liina, nuorimman kummityttöni äiti asuu perheensä kera Kambjassa, ja hänen miehensä Robert on seurakunnassa pappina. Saatatte heidät muistaa aiemmista kirjeistä. Hanna-Liinan pääorganisoina meillä oli mahdollisuus aloittaa, ja tällä porukalla olimme koolla ensimmäisellä kerralla vastaraivattuun ja -sisustettuun pyhäkoulutilaan urkuparvelle. Mirjam on myös tiimissä mukana, ja on tuonut omat poikansa mukaan pyhäkouluun.

Minulla olikin kulunut edellisestä itse pitämästäni pyhäkoulusta aikaa, koska Vörussa pärjäävät jo ilman minua, sekä koronan takia on matkustelu ollut välillä niin hankalaa ja pannassa. Vaikka en edelleenkään koe itseäni pääkutsuomukselliseksi lapsityöntekijäksi, näen sen tärkeyden ja arvon tässä maassa ja kirkossa, ja olen iloinen voidessani pitää osan työtehtävistäni lapsityössä. Jos joidenkin kanssa näkee läheltä mitä Jumala voi ihmisen sydämessä ja elämässä tehdä, se on lasten kanssa. Se ilo, turva ja rauha mitä ystävyys Jeesuksen kanssa lapselle antaa, on jotain todella erityistä.

Lapsityön uusiin kuvioihin kuuluu myös suunnitelmat rakentaa helppo- ja monikäyttöinen luterilainen pyhäkoulumateriaali. Näiltä tiimoin istuimme alas Oleniuksen Salomen ja Hämäläisen Titan kanssa muutama viikko sitten. Titta on entinen Lähetysseuran lähetti, mutta hän pitää edelleen yhteyksiä Viroon vaikka Lähetysseura on lopettanut kaiken työnsä Euroopassa. Titta aloitteli jo aikoinaan tämäntyyppistä materiaalin kokoamista, ja nyt saamme yhteistyössä jatkaa eteenpäin.

Mutta peruutetaanpas hieman kesän leireihin. Kiitos esirukouksista! Ne kantoivat ihmeellisesti, Jumala antoi apunsa ja siunauksensa niin monin tavoin. Aloitimme leirit Vörun rovastikunnan leirillä kesäkuun puolella. Koolla oli runsaasti lapsia ja aikuisia rovastikunnan eri seurakunnista. Oleniuksen Ollin kanssa järjestimme leirin nuorisolle omat raamattuopetukset ja setit, heitä oli kuitenkin leirin osallistujista viitisentoista.

Heinäkuussa suuntasimme Valgan rovastikunnan leirille Soontagalle, joka on jo omassa ohjelmassani kovin perinteikkään oloinen. Tänä vuonna ruokahuolto oli perinteisesti kenttäkeittiön ja reippaan talkooporukan voimin järkäty. Omalla Viron lähetyksen urallani tämä oli myös ensimmäinen leiri, jossa gluteeniton ruokavalioni oli otettu oikein joka ruokailulla huomioon. Sain oikein jälkiruokaakin! Suomessa se on jo itsestään selvää, totta kai kaikille järjestetään, mutta täällä ei. Omat evääni pelastivat Vörun leirillä yhden pienen keliaakikkotyön päivän, kun hän ei saanut jälkiruokakeksejä vaikka kaikille muille oli. Varaeväissäni sattui olemaan keksejä, ja voi pienen tytön ilmettä, kun sai pyyhkiä harmituksen kyyneleet ja syödä samaa mitä muutkin. "Meie oleme samasugused" – olemme samanlaisia, hän totesi. Joskus pienellä huomioivalla teolla voi olla iso merkitys. Kenen kanssa sinä olet samanlainen?

Alempi kuva on napattu, kun leirivieraana oli jo aiemmin mainittu Robert. Robert piti hyvän opetuksen mm. kristittyinä nuorena elämisestä, valinnoista ja niiden seurauksista, ja ylipäänsä elämästä Jumalan kanssa. Kaikki me tarvitsemme näitä vertaishetkiä ja jakamista, ja itse ajattelen, että nuoret tarvitsevat niitä erityisesti. Leirit ovat myös erinomaisia aikoja jutteluhetkille ja ajan antamiselle. Tällä leirillä tuli minulle myös ajatus kysyä Meribelliä Paavalin nuortentyöntekijäksi, tiesin ettei kirkkoherra ollut monista yrityksistä huolimatta siihen tehtävään ketään vielä löytänyt. Meribell oli toista vuotta mukana Soontagalla isosen tai leiriapulaisen tehtävissä nimenomaan nuorten kanssa pyynnöstäni, alun perin tutustuimme, kun hän tuli pari vuotta sitten opiskelijajailtoihin tultuaan Tarttoon lukiopintoja suorittamaan.

Soontagan leiri loppui keskiviikkona, ja torstaiamuna odottelimme seitsemän jälkeen Paavalin kirkon edessä bussia. Tämä bussi vei meidät nuortenleiriläiset Saarenmaalle Pühan seurakuntaan, jossa

olimme neljä päivää kristillisellä nuortenleiri JäPellä. Ilman tuota tilausbussia, jonka otti järjestelyvastuulle Paavalin kirkkoherra Kristjan, ei olisi meiltä Etelä-Virossa mitenkään päässyt niin paljon nuoria leirille, käytännössä yksi täysi bussillinen.

Oheinen kuva on avajaisjumalanpalveluksesta, jossa saarnasi Viron kirkon arkkipiispa Urmas Viilma. Neljän päivän leiri alkoi ja loppui jumalanpalvelukseen, päivittäin oli aamu- ja iltahartaudet jossain muodossa, ja välissä oli monenlaista ohjelmaa sisältäen pienryhmäkokoontumisia, erilaisia luovan tekemisen vaihtoehtoja, raamattuopetuksia ynnä muuta.

Leirin pyörteissä päädyin myös leirimaskotin lämpimään halaukseen. Leiri oli kyllä mainiota aikaa tutustua uusiin nuoriin, ja vanhojen tuttujenkin kanssa pääsee viettämään hyvää yhteistä aikaa. Kesällä olimme vielä toiveikkaita sen suhteen, että nyt syksyllä olisi voinut järjestää Etelä-Virossa jopa kuukausittain eri paikoissa kokoavia nuorteniltoja, mutta nyt koronatilanne on täällä sellainen, että hyvin varovasti mietimme kokoavaa toimintaa yli paikkakuntarajojen.

Nuoria on yksittäisiä tai muutamia eri seurakunnista, ja tosiaan toiveena on ollut, että saisimme heitä kutsuttua yhteen alueellisesti nuorteniltoihin. Paikallisesti ei ole mahdollista järjestää vielä toimintaa, tälläkin hetkellä säännölliset nuortenillat ovat ainoastaan meillä Tarton Paavalissa ja Ollin järjestämänä Pölvassa. Mutta kenties Jumala availee näitä ovia hiljaksiin, monia uusia kontakteja ja mahdollisuuksia on jo syntynyt!

Ehkä jäit miettimään, että miten sen Meribellin kanssa kävi, tuliko hänestä Paavalin uusi nuortentyöntekijä? No tuli! Asian puolesta rukoiltiin ja Meribell pohti olisiko se hänen hommansa, ja vein asian eteenpäin kirkkoherra Kristjanille. Meribell ja Kristjan löysivät yhteiset sävelet, ja syyskuun alusta lähtien olemme pyörittäneet nuorteniltoja yhdessä Meribellin kanssa.

Meribell sanoi suoraan, että hän ei olisi ottanut tehtävää vastaan, mikäli en olisi ollut ja olisi hänen tukena ja mentorinaan. Itse koen, että nämä tehtävät ja ihmiset ovat tärkeänä osana juuri sitä, miksi olen täällä lähetystyössä. Saan olla mahdollistamassa jonkin asian toteutumista, tässä tapauksessa nuorteniltoja ja säännöllistä nuorisotyötä seurakunnassa. Saan olla rohkaisemassa, opastamassa ja kouluttamassa paikallista nuorta, jonka kanssa olemme jo yhdessä saaneet muutaman vuoden taivaltaa opiskelijailtojen tiimoilta, ja nyt taivallamme hieman nuoremman ikäluokan parissa yhdessä.

Vastuunkantajaksi kasvaminen on prosessi, ja tätä on hieno päästä elämään yhdessä Meribellin kanssa.

Syyskuun kolmantena pyhänä saimme yhdessä Paavalin seurakunnan kanssa pyytää ja rukoilla Jumalalta Meribellille tehtävään nuorten kanssa Jumalalta voimaa ja Pyhältä Hengeltä johdatusta. Tehtävään siunaaminen oli jumalanpalveluksen alussa, ja oli hieno päästä yhdessä seurakunnan ja koko papiston, kirkkoherra Kristjanin, kappalainen Marekin ja piispa Joelin kanssa rukoilemaan niin Meribellin puolesta kuin koko seurakunnan, Tarton ja Viron nuorten puolesta.

Etelä-Viron nuorisotyön kokonaisuudessa Paavalin nuorisotyö on hyvin keskeisessä asemassa. Meribell ymmärtää tämän hyvin, ja tavoitteemme tavoittaa pienempien paikkakuntien nuoria on hänellekin tärkeä. Meribell on itse kotoisin Valgan läheltä pienemmältä paikkakunnalta nimeltä Karula, ja nuorten tavoittaminen eri paikkakunnilta on tämänkin vuoksi hänelle tärkeää. Yhteistyömme Ollin ja Meribellin kanssa sai Soontagalla hyvää harjoitusta, ja sitä tässä jatkamme pitkin matkaa.

Kun luin edellistä kirjettäni, tajusin miten moneen esirukouspyyntöön on vastattu ihanasti, ja tunsin isosti ja lämpimästi kiitollisuutta sinusta, rakas lähettäjä ja esirukoilija. Ja toki myös yhteisesti kaikista lähettävistä seurakunnista ja yhteisöistä, joissa te yhdessä ja erikseen muistatte ja olette mukana. Kiitos sinulle ja teille, kun olette mukana! Osa teistä on ollut jo kohta seitsemän vuotta, ihmettelin tätä vuosimäärää hiljattain. Toivottavasti tämä pieni kirjallinen kiitos löytää tiensä sydämeesi, ja saat ottaa sen ilolla vastaan. Lähetystyötä ei tehdä koskaan yksin, vaan sitä tehdään lähettäjien ja Jumalan kanssa. Olisi niin mukava saada teitä tänne paikan päälle joskus vierailuille, mutta tunnetuista syistä se nyt on toki sumun peitossa milloin tällainen matkailu voisi olla turvallisesti ja hyvillä mielin mahdollista. Mutta

toivottavasti jo ensi vuonna! Rukouksin vierailut onnistuvat olosuhteista riippumatta, kiitos Jumalalle siitä.

Opiskelijatyön suhteen Elsa on vastannut Tarton toiminnasta, ja oheinen kuva on syksyn toisesta illasta Opiskelijaviikon tapahtumasta. Osa ehti jo lähteä kotiin, mutta loput päätyivät kuvaan. Muutamia uusia on myös löytänyt tiensä Pastoraattiin (kristilliseen toimintakeskukseen), jossa kokoontumme. Se on ilo ja kiitosaihe.

Itse olen pääsihteerin ominaisuudessa keskittynyt enemmän kokonaisuuden ja pohjan rakentamiseen, ja erilaisin toimin ja keskusteluin pyrkinyt edistämään ennen kaikkea uuden johtokunnan kokoon saamista. Tämä on keskeinen ja tärkein

askel eteenpäin, mikäli opiskelijajärjestömme aikoo jäädä henkiin. IFESin, eli kansainvälisen kristillisen opiskelijatyön kattojärjestön aluevastaavamme Monty oli oikein paikan päällä vierailulla useamman päivän vaimonsa Gwenin kanssa Pohjois-Irlannista, viereisessä kuvassa olemme Tartossa todennäköisen uuden johtokunnan puheenjohtajan Mairen ja Tarton työntekijämme Elsan kanssa. Tämä vierailu oli tärkeä tuki niin minulle henkilökohtaisesti kuin koko järjestölle.

Tämä kirje taitaa olla lähettikirjehistoriani pisin, mutta tapahtumiakin on ollut reippaasti, tässäkin toki ei ole lähellekään kaikki mainittuna. Tulevasta vielä sen verran, että ensi viikolla kokoontumme Tallinnaan Viron kentän syyskokoukseen, jos Jumala suo. Ensi viikolla menen myös vierailemaan Nuorten Raamattu- ja lähetyskurssille Põltsamaalle, opetuksen teemana on luonnikkaasti lähetystyö. Samoin Kambjan pyhäkoulussa on minulla pyhäkouluväiteilyvuoro. Myös nämä hyvät työtehtävät jätän lämmöllä esirukouksiinne.

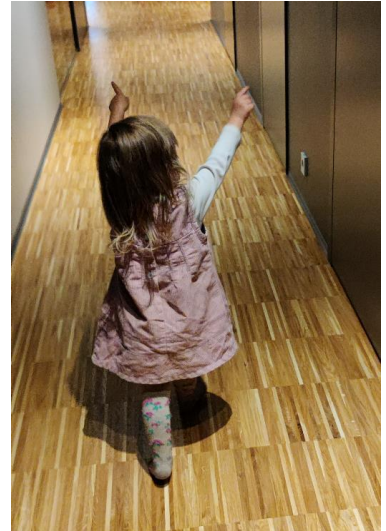
Yleisestä tilanteesta vielä sen verran, että Viron koronatilanne on pahenemassa jyrkästi, tällä viikolla Tarton yliopistollinen sairaala nosti hälytystason punaiseksi. Se tarkoittaa, että kaikki hoitoon tulevat potilaat koronatestataan, myös heitä saattavat läheiset. Kesän aikana, kun tilanne oli parempi, riitti todistus koronarokotuksista tai sairastetusta koronasta. Vaikka rokotusten myötä sairaaloiden kuormitus ei ole niin kova kuin viime keväänä, tämä pandemian vaihe alkaa jälleen rasittaa kovasti terveyden- ja sairaanhoitoa. Vielä ei ole otettu lisärajoitustoimia käyttöön, ja esimerkiksi kokoontumiset ovat vielä luvallisia.

Ja lopuksi tarinaan otsikon takana:

*Minä olen suostunut niiden etsittäväksi, jotka eivät minua kysyneet,
niiden löydettäväksi, jotka eivät minua etsineet;
minä olen sanonut kansalle, joka ei ole otettu minun nimiini:
Tässä minä olen, tässä minä olen!*
Jes. 65:1 (-38 käännös)

Kummityttöni Emilie täytti elokuussa 2 vuotta, ja hänen kanssaan olemme tässä reilun viikon sisällä löytäneet Pastoraatista ovia oikein urakalla. Emilie ei juttele vielä paljoa, mutta sanavarastoon kuuluu jo mm. sanat "uks" ja "koputa" eli ovi ja koputa. Siellä vaeltelimme toisten kuunnellessa opetuksia ja keskustellessa aiheista, ja kiertelimme ovelta ovelle. Tärkeintä ei ollut edes koputtelu, vaan ovien löytäminen. Monta erilaista ovea löytyikin, ja iloisella löytämisen riemulla.

Jumalan löytäminen on osalle meistä hyvin yksinkertaista. Ei ole tarvinnut erityisemmin koskaan edes etsiä, kun vanhemmat ja lähipiiri ovat vieneet ja kantaneet Isän luokse pienestä pitäen. Osa on kulkenut pitkätkin reitit kaukana Jumalasta kaikki lahjansa tuhlaillen, ja lopulta päätyneet selkää vasten. Oli reitti mikä hyvänsä, kaikki meistä joutuvat selvittämään välinsä Jumalan kanssa jossain vaiheessa. Peruskysymykset ovat muodossa tai toisessa jokaisen kohdalla jossain vaiheessa elämää. Onko elämälläni tarkoitus, kuka minua oikeasti rakastaa, johdattaako joku elämäni, mitä tapahtuu kuolemassa ja sen jälkeen, onko kaiken jälkeen toivoa? Moni tuskailee erilaisten kipujen ja sairauksien kourissa etsien jotain apua. Pystyykö ja haluaako Jumala auttaa? Milloin? Ja missä Jumala on?

Emilien ovien löytämisen ilo toi mieleeni kolmisenkymmentä vuotta sitten leikityt piiloleikit kotona, kun leikin niitä meillä hoidossa olevien hoitolasten kanssa. Suuremmat huutelivat "Tule etsimään!" Mutta muutamalla pienemmällä lapsella oli tapana huutaa "Tule löytämään!". Etsiminen on epävarmaa, löytäminen on varmempaa. Lopputulos oli jo tiedossa leikin alkaessa.

Myös Raamatussa puhutaan paljon etsimisestä ja löytämisestä. Voi olla, että mieleesi nousi monta kohtaa Jumalan lupauksista, kuinka etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan, ja kuinka Jumala lupaa, että Hänet on mahdollista löytää. Tai ehkä mieleesi nousi profetia ajoista, jolloin ihmiset hoippuvat paikasta toiseen etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä. Yksinkertaisesti itse mietin nyt tätä: Jumala on mahdollista löytää, kun Hän itse niin haluaa. Jumala itse mahdollistaa oman löytymisensä.

Virossa surullinen tilanne on liian usein se, että toiset ihmiset ovat kasanneet esteitä Jumalan löytämisen tielle. On historiallinen ja todellinen neuvostopropaganda, joka elää sukupolvien ketjussa osin edelleen. On isä, joka kieltää lastansa rukoilemasta. On koulukaverit, jotka nauravat ja pilkkaavat jos kerrot uskovasi Jumalaan. On työkaverit, jotka tekevät elämäsi vaikeammaksi, jos olet tunnustava kristitty. On ajoittain raaka media, joka pyrkii omiin tavoitteisiinsa välillä kovin rumin keinoin.

Mutta ei Jumala jää ihmisesteiden taakse, odottelemaan löytääkö tuo pieni ihminen minut vai ei. Jumala ei ole jättänyt omaa löytymistään sattuman varaan, vaan on viitoittanut omille lapsilleen hyvin selkeän tien. Kyllä, me ihmiset osaamme sitä tietä välillä peitellä ja vääristellä. Ja kuitenkin, Jumala ja Hänen rakkautensa ei voisi tulla enemmän meitä kohti ja meille sydämeen kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Tässä minä olen – se tulee meille Jumalan Sanan kautta, Pyhän Hengen tuomana. Tässä minä olen – tulee sinulle ja minulle uskon lahjan välityksellä, Sanassa ja ehtoollisessa.

Ja ihmeellisellä tavalla Jumala hyvin usein antaa meille täysin uniikin ja yksilöllisen matkan Hänen itsensä löytämiseen. Yhtä puhuttelee Raamatunkohta, toista hengellinen laulu hoitaa selittämättömän ihanasti. Kolmas löytää perille vuosikausien pohdintojen ja keskusteluiden jälkeen. Neljäs ei pääse irti ojentavasta ja synnit esiin nostavasta sanasta, joka puhuttelee lakkaamatta. Ei ole yhtä reittiä löytää Jumala, mutta kaikkien reittien takana on Jumala itse.

Kadonnut lammas pääsi lopulta löydetyksi ja paimenen harteilla kotiin saakka. Joskus Jumala tulee löytämään meidät, eikä päinvastoin. Ja todellisuus taitaa olla näin meidän jokaisen kohdalla. Emme me etsi, emme me tahdo. Me haluamme mennä omia reittejämme rallatellen hetken riemun vallassa, ja usein vielä siinäkin vaiheessa, kun rallattelu loppuu ja hetteikössä rämpiminen alkaa. Ja kuitenkin Jumalan rakkaus etsii ja löytää meidät. Jumala on voimallinen löytämään meidät mistä tahansa, milloin tahansa. Tässä minä olen, sanoo Herra Jumala.

Kaikki suuret kysymyksemme eivät saa vastauksia kenties koskaan. Epävarmuudet, heikkoudet, synnit ja vaikeudet jäävät seuralaisiksemme muodossa tai toisessa. Mutta niiden kanssa on mahdollista tulla toimeen, kun lähellä on Herra Jeesus. Elämä voi olla rosainen, kuoppainen ja raastavakin, mutta Jeesuksen kanssa se on mahdollinen. Ja aina, aina, paras aika on edessäpäin. Kristityn tie vie kohti Taivasta, Jeesuksen kanssa.

Siunattua syksyä Sinulle!

Kirsi

sähköposti: [kirsi.vimpari\(at\)sley.fi](mailto:kirsi.vimpari(at)sley.fi)

internet: <https://www.taivaallinenlahja.fi/kirsi-vimpari-virossa>

instagram: [kirsivimpari](#)

Vanhemmat lähettikirjeet löytyvät Sleyn sivuilta

<https://mediakirjasto.sley.fi/>

Sley on saanut tehdä 15 vuotta lähetystyötä Virossa. Tästä on nähtävissä pieni video

<https://www.youtube.com/watch?v=DGbVld2nW6c>

Kiitos- ja rukousaiheita

- Rukoilemme Viron kansan puolesta, erityisesti lasten ja nuorten puolesta. Tuomme eteesi erityisesti ne ihmiset, jotka syystä tai toisesta jäävät ilman tarvitsemaansa apua. Anna, Isä heille Sinun apusi.
- Rukoilemme pandemiatilanteen hellittämistä.
- Kiitos kaikista pyhäkouluista, nuorten ryhmistä ja opiskelijaporukoista. Tuomme eteesi kaikki vapaaehtoiset ja työntekijät, ja jokaisen mukanaolijan, niin nykyiset, entiset kuin tulevat. Pyydämme hyvän Herran hoitoa ja johdatusta kaikkeen.
- Kiitos jokapäiväisestä leivästä ja hyvästä Jumalan hoidosta. Pyydämme hyvää huolenpitoa terveydelle ja voinnille, ja jaksamista kirjoittaa opintojen loppu työ valmiiksi.
- Kiitos jokaisesta lähettäjältä, lähettävästä yhteisöstä ja nimikkoseurakunnasta. Kiitos tähänastisesta yhteistyöstä, yhteisistä hetkistä ja jakamisesta. Rukoilemme jokaisen ihmisen puolesta niin lähettirenkaassa, yhteisöissä kuin seurakunnissa, ja pyydämme siunausta tulevaan.

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Kirsi Vimparin työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Kirsi Vimparin rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 09 2513 9228

Viitenumero- ja osoiteasiat: anna-liisa.markkula@sley.fi tai puh. 050 321 8614

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa 2017-2021: RA/2017/100